

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРВА «ШЕВЦОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SHEVTSOV v. UKRAINE)**

(Заява № 16985/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

07/03/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням..

У справі «Шевцов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 13 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (N 16985/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Володимиром Андрійовичем Шевцовим (далі – заявник) 15 квітня 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.

3. 15 березня 2005 року Суд прийняв рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Суд вирішив, що відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції питання прийнятності і суті заяви розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1955 році та проживає у місті Луганську.

A. Перший період провадження

5. 8 серпня 2001 року Ленінський районний суд міста Луганська виніс рішення про стягнення з державного підприємства ДП ВО «Луганський верстатобудівельний завод» на користь заявника

заборгованості із заробітної плати у розмірі 2575,34 гривень¹ та компенсації за затримку у її виплаті.

6. 13 вересня 2001 року державний виконавець Ленінського районного управління юстиції міста Луганська відкрив виконавче провадження.

7. 13 листопада 2002 року державна виконавча служба повідомила заявника, що рішення, винесене на його користь, не було виконане у зв'язку із значною кількістю виконавчих проваджень відносно боржника та через відсутність коштів на його рахунку.

8. 19 квітня 2005 року заявнику було повністю виплачено належну йому суму.

В. Другий період провадження

9. У квітні 2002 року заявник звернувся з позовною заявою до Ленінського районного суду міста Луганська про стягнення із зазначеного підприємства компенсації за невиконання коштів, присуджених йому рішенням суду від 8 серпня 2001 року.

10. 8 липня 2002 року суд відхилив позовні вимоги заявника як необґрунтовані. 5 вересня 2002 року та 28 січня 2003 року відповідно апеляційний суд Луганської області та Верховний Суд України залишили без змін рішення від 8 липня 2002 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство узагальнено у рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18 та 39-41, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СКАРГА ЩОДО ТРИВАЛОСТІ ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ ВІД 8 СЕРПНЯ 2001 РОКУ

12. Заявник скаржився на неможливість державних органів влади своєчасно виконати рішення Ленінського районного суду міста Луганська від 8 серпня 2001 року. Він послався на пункт 1 статті 6, статтю 13 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, якими у відповідних частинах передбачено:

1. Близько 549,12 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

А. Щодо прийнятності

13. Уряд надав заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту, аналогічні тим, що вже відхилялися у рішенні у справі «Ромашов проти України» (див. цитоване вище Ромашов, пункти 23-33). Суд вважає, що ці заперечення слід відхилити з тих же підстав.

14. Суд доходить висновку, що ця частина заяви порушує питання факту та права відповідно до Конвенції, вирішення яких вимагає вивчення справи по суті. Він не вбачає підстав для проголошення її непринятною.

В. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях Уряд надав доводи, подібні до тих, що він уже надавав у справах «Ромашов проти України» та «Войтенко проти України», стверджуючи, що не було порушення ні пункту 1 статті 6 Конвенції, ні статті 1 Першого протоколу до Конвенції (див. цитовані вище Ромашов, пункт 37, та «Войтенко проти України», № 18966/02, від 29 червня 2004, пункт 37).

16. Суд зазначає, що рішення Ленінського районного суду міста Луганська від 8 серпня 2001 року, винесене на користь заявника, залишалось невиконаним близько трьох років та семи місяців.

17. Суд повторює, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у справах, що стосувались питань, подібних до тих, що зазначені у даній заяві (див., наприклад, цитоване вище Ромашов, пункти 42 - 46, та Войтенко, пункти 53-55).

18. Дослідивши всі наведені аргументи, Суд вважає, що Уряд не навів жодних переконливих фактів і доводів, які могли б переконати Суд дійти протилежного висновку у цій справі. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до неї.

19. За цих обставин Суд не вважає за необхідне розглядати ту саму скаргу з огляду на статтю 13 Конвенції (див. «Деркач та Палек проти України», №№ 34297/02, 39574/02, пункт 42, від 21 грудня 2004 року).

II. ІНШІ СКАРГИ

20. Заявник далі скаржився на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо результату та тривалості другого періоду провадження.

21. Суд вважає, що немає доказів того, що провадження було свавільним або прийняті судові рішення були явно необґрунтованими. Заявник скористався правом на участь у змагальному процесі з участю заінтересованих осіб та міг надати всі необхідні докази на захист своїх інтересів, а судові органи розглянути їх належним чином. Більше того, Суд зазначає, що провадження у судах трьох інстанцій були закінчені протягом одного року, а тому їх тривалість не може вважатися невинуватою. Тому ця частина заяви повинна бути відхилена як повністю необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

22. Заявник також стверджував, що внаслідок невиконання винесеного на його користь рішення він зазнав дискримінації при здійсненні ним свого права власності, що порушувало статтю 14 Конвенції у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу.

23. Суд вважає, що факти цієї справи жодним чином не вказують на порушення статті 14 Конвенції у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу. Відповідно ця скарга має бути відхилена як повністю необґрунтована згідно з пунктами 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції встановлює:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

25. Заявник не надав жодних вимог стосовно справедливої сатисфакції протягом періоду, встановленого Судом. Відповідно Суд вважає, що немає необхідності присуджувати йому будь-які суми з цього приводу.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника за пунктом 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до неї щодо тривалості невиконання рішення Ленінського районного суду міста Луганська від 8 серпня 2001 року прийнятною, а решту скарг заявника неприйнятними;
2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скарги заявника за статтею 13 Конвенції.;

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 7 грудня 2006 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К.Вестердік
(C.Westerdiek)
Секретар

П.Лоренцен
(P.Lorenzen)
Голова